

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Iudaeos suae in Christum eiúsque discipulos saeuitiae nullam afferre posse
excusationem. Cap. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

dentes, dixerunt: Ascende calue, Ascende calue. Sed hos vita longior nō est à diuina vltione diutius remorata. Maledixit propheta pueris, et ab vrsis inopinatò profiliētibus euestigio deuorantur. Quis iste Propheta est caluus, nisi Christus Dominus in Caluarię loco crucifixus? Qui pueri tam malitiosi, qui sanctum Prophetam irrideant, nisi fatuus & cæcus populus Iudæorum, sensibus legis plenus & nihil videns? Quid est, Ascende calue, nisi crucifige, crucifige? Sed hoc tantum peccatū, grauis citò pœna sequuta est. Ob derisam crucem, in qua sola est Sapientibus gloriandum, ab vrsis, hoc est, à dæmonibus, deuoratur crudelius, quàm dissipantur & pefundantur à Romanis. Etenim pueris non tam crudeliter quam mysticè Propheta maledixerat, vt quod euenturum genti huic foret, præsignaret. Iudæis, inquit Cyprianus, primum erat apud Deum gratia. Sic olim iusti erant, sic maiores eorum religionibus obediebant, inde illis & regni sublimitas floruit, & generis magnitudo prouenit: sed illi negligentes disciplinæ, superbi postmodum facti, & fiducia patrum inflati, dum diuina præcepta contemnunt, datam sibi gratiam perdidierunt. ^b Quam fuerit illis prophana vita, quæ contracta sit violatæ religionis offensa, ipsi quoque testantur, qui etsi voce tacent, exitu confitentur. Dispersi & palabundi vagantur, soli & cœli sui profugi per hospitia aliena iactantur.

Iudæos suæ in Christum eiusque discipulos seuitiæ nullam afferre posse excusationem.

CAPVT VI.

IN his igitur, si libet, interfectorem fratris Cain, apertissimè licet intueri: sicuti & in ipso Abel Christum præfiguratum accepimus. Abelenim iustus, Christus agnus sine macula. Illius munus gratum sibi esse, Dominus emissio cœlitus igne, testatus est. Huius oblatum in crucis ara sacrificium, acceptissimum fuisse Patri, effusus in discipulos Spiritus sanctus, declarauit. Illum Cain inuidiæ stimulis agitatedus occidit; Christum quoque Iudæorum principum inuidia, in crucem actum esse & Iosephus ipse testatur. Iam & pœnam agnosce consumilem. Ille ait: Ecce, eijcis me hodie à facie terræ, & à facie tua abscondar, & ero vagus & profugus in terra. Omnis qui inuenerit me, occidet me. Quid

B

aliud

4. Reg. 2. 8

^a Lege Iosephum de bello Iudaico, lib. 2. cap. 25. & 26. & 27. item 34. & sequentibus. Item lib. 4. cap. 17. 18. 19. & lib. 5. cap. 18. ubi Iudæorum, tam primorum quàm aliorum crucis, flagra, variasque mortes leges, quibus affecti sunt à Roma: sicut ea Christo & Christianis intulerant.

^b Vide Eusebium lib. 2. ecclesiæ hist. cap. 20. de sceleratâ vitâ pontificum.

Genes. 4.

DE VARIIS PIORVM

*Aug. lib. 12.
contra Fau-
stum, ca. 12.
¶ 13.*

*Vide Tertul.
lib. 3. contra
Marcionem,
& Cyprianū
in tractatu
cōtra Iudæos*

Daniel. 9.

Lut. 12.

aliud gens Iudaica, postquam Messiam interemisset, quam ingentes clades & terrores & dissipationes vbique perpeffa est? Circungestant interim legis suæ signum, propter quod non tolluntur penitus, quæ lex nobis quidem vsui esse ad credendum & intelligendum potest, illis verò nisi oneri ad condemnationis testimonium esse non potest. Nec enim credere obcæcata, nec persecutionis odium diuinitus attrita, valet excusare. Cur enim Christum se interemisse dicant? An quia cum Messias non esset, sese pro illo ingesserit? Hoc non impudenter assererent, nisi ei testimonium, lex, & prophete quos suscipiunt, luculentissimè perhiberent. Sed significato duplici eius aduentu, vno qui exercitio & exemplo hominis fungeretur, altero qui Deum fateretur, non intelligendo primum, qui in humilitate & passione præcessit occultus, vnum tantum expectant, qui sit in potestate & gloria manifestus. Nec igitur ortus locum Bethleem, genusq; Davidis, nec vitæ modum, paupertatis prædicationisque labores, nec mortis genus, crucis supplicium, nec ipsum, quem iuxta Danielis hebdomadas aduenit, tempus: de hoc, quem colimus, prænunciata esse, videre & attendere voluerūt. Non eos Magorum, quos stella nouæ claritatis exciuerat, pium studium, non præconium Ioannis, quem maximi omnes faciebant; non edita in vita ea ipsa quæ Isaias expresserat, non in morte obscurati solis, aliaq; miracula permouerunt. Quin & præter summam cæcitatem, ingrati eius curationibus exstiterunt. Cùm enim verbo & vocis imperio dæmonia de hominibus excussisset, paralyticos restrinxisset, leprosos purgasset, illuminasset cæcos, claudis gressum reddidisset, mortuos rursus animasset, coegisset sibi elementa famulari, seruire ventos, maria obedire, inferos cedere; neque his tantis operibus excitati sunt vt crederent, neque prouocati beneficijs vt amarent: sed tanquam feræ implacabiles, beneficijs etiam asperiores effecti, salutis authorem sæpius conati perimere, postremò probrosum mortis eius supplicium, suffragijs violentis & pertinacibus flagitarunt. Itaque meritò audiunt: Cùm videritis nubem orientem ab occasu, statim dicitis, nimbus venit, & ita fit: & cùm Austrum flantem, dicitis, quia æstus erit, & fit. Hypocritæ faciem cœli & terræ nostis probare, hoc autem tempus quomodo non probatis? quid autem & à vobisipsis non iudicatis quod iustum est?

Ac rur-

Ac rursus, cum lapides Iudæi collegissent, ut eum opprimerent, multa bona opera, inquit, ostendi vobis ex patre meo, propter quod eorum opus me lapidatis? Et iterum: Si non facio opera patris mei, nolite credere mihi, si autem facio, & si mihi non vultis credere, operibus credite, ut cognoscatis & credatis quia pater in me est, & ego in patre. Et alias: Si non venissem, inquit, & loquutus fuisset eis, peccatum non haberent: (grande illud scilicet incredulitatis, quo venientem in propria Christum, & de se scriptas prophetias implentem, recipere recusarunt) nunc autem excusationem non habent de peccato. Quod peccatum quantum esset, in odio Christi ut perspiceretur: Qui odit me, inquit, & patrem meum odit. Cum enim recta essent diuinaque in Christo omnia, nemo ob hæc illum persequi, nisi idem patrem persequeretur, potuit. Denique si missis seruis qui ad paratam eos coenam inuitarent, quia non venerunt, inexcusabiles sunt: quanto minus venia digni videri debent, qui sunt etiam persecuti? Quod autem legem sibi sufficere ad salutem arbitrabatur, hominum erat non eloquia modo prophetica, sed semetipsos quoque prorsus ignorantium. Cur enim non eos meliores legis cognitio & minæ reddiderunt? cur non sanatum modo & curatum non est peccati vulnus lege data, sed grauius etiam effectum, cumulo præuicationis adiecto? Cur præputiati carne Gentiles, sed corde per Christum petram circumcisi, obedientia diuinæ legis, circumcisos carne Iudæos anteibant? Medicinam proinde Christi, crucisque vnum verissimum sacrificium, omnis in lege victimarum varietas adumbrabat, ut per legem quidem agnitudo peccati nosceretur, per Christi verò gratiam, quam illa commendabat, tolleretur. At bona, inquit, lex diuinitus per Moysen tradita, haud quaquam abolenda, sed tanquam necessaria potius ijs omnibus qui salui esse vellent, imponenda fuit. Propterea enim eos persecutionem mouisse, insinuat Apostolus, cum ait: Si circumcisionem prædico, quid adhuc persecutionem patior? Et rursus: Qui volunt placere in carne, ij cogunt vos circumcidi, tantum ut crucis persecutionem non patiatur. Verum cum obseruandæ legis necessitatem ex diuina autoritate adstruunt, aliquid agere viderentur, si non umbram modo futurorum bonorum ex ipsa quoque Dei institutione lex verus habuisset: si non aliud prænunciatum Pascha & sacrificium,

Ioan. 10.

Ioan. 15.

Luc. 14.

Galat. 3.

B ij quod

DE VARIIS PIORVM

quod & sublati Mosaicis sacrificijs, euerfoque Hierosolymorum templo, in omni loco offerretur: si non aliud sacerdotium secundum ordinem Melchisedech, alia quoque sacramenta prænunciata fuissent: si non denique veteri testamento tanquam insufficienti abolito, per Hieremiã nouum Dominus promisisset testamentum, cuius gratia culpæ deleterentur, veraque iustitia donaretur: quam præstare non magis lex illa vetus poterat, quam præmissus prophetae baculus, puerum extinctum potuit ad vitam reuocare. Ac de sacrificijs quidem ipsis quid dici potuit apertius, quam quod in Psalmis dictum est, vbi tanquam ingrediens in mundum Christus introducitur: Hostiam & oblationem noluiſti, corpus autem aptaſti mihi. Holocaustomata, & pro peccato non tibi placuerunt; tunc dixi, ecce venio. In capite libri scriptum est de me, vt faciam Deus voluntatem tuam. In qua voluntate, inquit Apostolus, sanctificati sumus, per oblationem corporis Iesu Christi semel. Sed illi egenis seruientes elementis, improvidi gratiæ noui testamenti opes contempserunt, vmbriſque assueti ad lucem venire, & additi futurorum signis, res ipsas oblatas amplecti recuſarunt. Postremo, quid habet excusationis, quod gentiles populos ad regnum iustitiarumque vocari indignè ferebant? An quicquam magnificentius & sæpius prophetica eloquia prædixerunt? An illud obscurum: In semine tuo benedicentur omnes gentes? Quid apud Esaiam gentium vocatione celebrius? vbi loquens Pater: Parum est, inquit, vt sis mihi seruus ad suscitandas tribus Iacob, & feces Israël conuertendas; ecce dedi te in lucem gentium, vt sis salus mea vsq; ad extremum terræ. Hoc verò Christi regnum, toto terrarum orbe diffusum, & inter varias persequutionum tempestates inconcussum, & id quidem à crucis ligno, sicuti Dauid cecinerat, mouere Iudæos, templo præsertim amisso, iure debuit ad illius sceptrâ veneranda. Quis enim omnibus gentibus dominari potuisset, nisi Christus Dei filius, qui omnium rex gentium futurus nunciabatur. Regnavit quidem & magnificè Salomon, sed à Bersabee vsque Dan, regni eius termini designantur. Sed & Assyriorum & Græcorum & Romanorum imperia intra certos prouinciarum limites cõclusa fuerunt, neque suas vires porrigere ad vltiores gētes potuerunt. At Christi regnum & nomē, ait Tertullianus, vbiq; porrigitur, vbiq; creditur.

Hierem. 31.

Ezech. 36.

4. Reg. 4.

Psalm. 39.

Hebr. 10.

Genes. 22.

Esa. 49.

Tertul. contra Marcio. lib. 3.

Libro contra Iudæos.

ditur, ab omnibus gentibus colitur. Cui enim alteri crediderunt Parthi, Medi, Elamite, & qui habitant Mesopotamiam, Armeniam, Phrygiam, Cappadociam, & incolentes Pontum & Asiam, Pamphiliam, Aegyptum, & regionem Aphricam que est trans Syrenen, inhabitantes quoque Romam & Hierusalem? Item Getulorum varietates & Maurorum multi fines, Hispaniarum omnes termini, & Galliarum diuersae nationes, & Britannorum inaccessa Romanis, loca Christo verò subdita, & Sarmatarum, & Dacorum, & Germanorum, & Scytharum, & abditarum multarum gentium, & prouinciarum & insularum multarum nobis ignotarum, & quae enumerare minus possumus, in quibus omnibus locis, ait, Christi nomen qui iam venit, regnat; utpote cui nullae clausae sunt ciuitatum portae, ante quem serae ferreae sunt comminutae. Ceterum cum hanc regni Christi gloriam Esaias vidisset in spiritu: (Dominum enim, ait, vidi sedentem super folium excelsum & eleuatum, & ea quae sub ipso erant, replebant templum, &c.) paulò post repugnaturam nihilominus Iudaici populi caecam malitiam, iussus est praedicere, Vade, inquit, & dices populo huic: Audite audientes & nolite intelligere, & videte visionem & nolite cognoscere. Excaca cor populi huius, & aures eius aggraua, & oculos eius claude, &c. Et hoc quousque? Donec desoleantur, inquit, ciuitates absque habitatore, & domus sine homine, & terra relinquetur deserta, & longè faciet Dominus homines, & multiplicabitur quae derelicta fuerat in medio terrae. Et de Iudaeorum quidem persecutione fati-

Esa. 6.

Vide Aug. contra Faustū Manich. lib. 11. ca. 44

Quam crudeliter in Dei & Christi cultores per Romanos Imperatores gentilitas seuerit.

CAPVT VII.

Quid Gentiles? blandosne fortasse istos & minimè infestos fuisse putabimus? Imò verò quis horum crudelitatem explicet? quis exquisita in Christi seruos supplicia dinumeret? quis martyrum strages, confessorum ludificationes, virginum prostitutiones, & persecutionum locis omnibus ebullientium frequentiam, oratione comprehendat? Namque idolorum à multis templa deseri, ægerrimè diabolus ferens, Romanos Imperatores, quibus ipse adhuc imperabat, in odium implacabile Christiani no-

B. iij minis